

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **Mgr. M. K.**
trvale bytem X

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2023, čj. MHMP 296552/2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se na soud obrátila, neboť nesouhlasí s tím, že spáchala přestupek týrání zvířat podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon č. 246/1992 Sb.“). Přestupku se měla dopustit tím, že svěřila svých 31 koček do péče paní B. N., v jejímž bytě probíhal chov koček v nevhodných podmínkách ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) a l) uvedeného zákona. Za přestupek uložily správní orgány žalobkyni pokutu ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah správního spisu

2. Městská veterinární správa v Praze Státní veterinární správy (dále jen „MěVS“) provedla dne 10. 2. 2021 kontrolu podmínek pro chov zvířat na základě podnětu o pravděpodobném chovu většího množství koček na adrese X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Z protokolu o kontrole čj. SVS/2021/020690-A vyplývá, že v bytě paní N. se nacházelo 42 koček a 2 uhynulá koťata. Kočky byly chovány v malém prostoru bez možnosti přirozeného chování a úniku, ve kterém nebyly oddělené nemocné kočky. Kočky přijímaly potravu a vodu ze společných zdrojů, v bytě byl nedostatečný počet kočičích toalet, jež byly přeplněné výkaly, což vede k rozvoji plísňových, parazitických, bakteriálních a virových nemocí. V protokole jsou taktéž uvedena zjištěná onemocnění koček. Kočky byly svěřeny do předběžné náhradní péče.
4. Ze sdělení čj. MCP20 003125/2021//OŽPD/Varg vyplývá, že se žalobkyně prohlásila za majitelku 31 koček a dvou nalezených kadáverů. Následně doplnila, že svěřila kočky do péče paní N. z důvodu instalace krbových kamen do 3 chat v zahrádkářské osadě, kde kočky chová. Kočky měly u paní N. zůstat na přechodnou dobu několika týdnů a ta se o ně měla starat. Jedná se o toulavé a opuštěné domácí kočky, jež žalobkyně odchytila na svých nebo sousedních parcelách.
5. Dne 1. 3. 2021 obdržel Úřad městské části Praha 20, odbor životního prostředí a dopravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“), od MěVS pitevní protokoly 2 kadáverů nalezených v bytě, z nichž vyplývá, že laboratorním vyšetřením byla zjištěna panleukopenie koček, infekční peritonitida (FIP) a bakteriální streptokoková infekce. Následně nechal správní orgán vyšetřit všechna zvířata, přičemž u většiny jedinců žalobkyně byla detekována FIP, která postihuje především kočky chované společně s jinými kočkami ve skupinách.
6. Z protokolu z ústního jednání ze dne 12. 3. 2021, čj. MCP20 005522/2021/OŽPD/Bid, vyplývá, že žalobkyně svěřila svá zvířata do prostředí, v němž nikdy před tím nebyla, nezkontrolovala si rozlohu bytu ani to, zdali zde budou mít její kočky vhodné chovatelské podmínky a dostatek podnětů, úkrytů, škrabadel apod.
7. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2021, čj. MCP20 006853/2021/OŽPD/Bid, byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku týrání zvířete z nedbalosti. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání a žalovaný věc zrušil a vrátil ji k dalšímu projednání.
8. V závazném stanovisku MěVS čj. SVS/2021/040951-A ze dne 8. 4. 2021 byl zhodnocen stav žalobkyniných koček. MěVS uvedla, že žalobkyně tím, že svěřila kočky do nevhodného prostředí a do chovu, jenž byl v minulosti za nevhodné chovatelské podmínky sankcionován a ve kterém bylo nařízeno snížení počtu chovaných zvířat na 10 jedinců, porušila § 4 odst. 1 písm. k) a l) zákona č. 246/1992 Sb. Dále porušila § 13 odst. 1 a 2 uvedeného zákona tím, že nezabezpečila zvířatům v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířat. V části III. závazného stanoviska MěVS uvedlo, že žalobkyně provozovala na svých chatkách útulkovou činnost. Vzhledem k tomu, že prvostupňový správní orgán nebyl místně příslušný, byla tato část postoupena Městské části Praha – Suchdol. Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy toto závazné stanovisko MěVS v rámci přezkumného řízení potvrdila stanoviskem ze dne 25. 6. 2021, čj. SVS/2021/077808-G.
9. Dne 30. 11. 2022 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně opět uznána vinnou z přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., kterého se dopustila z nedbalosti. Byla jí uložena pokuta ve výši 15 000 Kč, zákaz chovu na dobu 5 let a povinnost uhradit náklady správního řízení. Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala.

10. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok I. o vině tak, že ho upřesnil, a změnil výrok II. o trestu tak, že upustil od trestu zákazu chovu na dobu 5 let. Uvedl, že má za prokázané, že žalobkyně v blíže neurčené době na přelomu ledna a února 2021 svěřila paní N. do jejího bytu celkem 31 kusů koček, a to do nevhodných chovatelských podmínek. Kočky nechala umístit do třípokojového bytu o výměře 70,01 m², s jehož faktickým stavem se předem neobeznámila a kde již navíc bylo chováno 9 kusů koček, které vlastnil syn paní N. Chov takto velkého počtu koček ve stísněných podmínkách třípokojového bytu v panelovém domě (bez ohledu na to, jaké ta která kočka měla či neměla choroby) je sám o sobě jejich týráním ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) a l) zákona č. 246/1992 Sb.

II. Žalobní argumentace

11. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost z důvodu hmotněprávních i procesních vad, eventuálně zastavení řízení. Je přesvědčena, že její odvolací námitky zůstaly nevypořádány.
12. Správní orgány podle žalobkyně vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť v rozhodnutí jsou obsáhle popisovány nemoci koček, které však byly zpochybněny znaleckým posudkem MVDr. H., jež žalobkyně v řízení doložila. Správní orgán se měl s tímto posudkem náležitě vypořádat, nikoliv ho odmítnout jako nepřijatelný. Není přitom rozhodné, že byl objednán a zaplacen paní N. Podle žalobkyně je zřejmé, že správní orgány chtějí trestat dobrovolné ochránce a milovníky koček.
13. Žalobkyně uvádí, že způsob, jakým byly kočky z bytu odvezeny a jak s nimi dále bylo zacházeno, byl nezákonný, jelikož tím kočkám byl způsoben stres, který jim nepochybně zdravotně uškodil. Žalobkyně dále namítá, že v závazných stanoviscích veterinární správy je uvedeno podezření o vedení neregistrovaných útulků v jejich chatkách, což není pravda.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně opakuje tatáž tvrzení, která uváděla po celou dobu správního řízení, tj. snaží se vysvětlit situaci, ve které se ocitla, a důvody svého jednání. Tyto skutečnost nemůžou vyloučit protiprávnost jejího jednání, ale byly zohledněny při stanovení výše trestu. Žalobkyně se ze své vlastní vůle a nikým nenucená rozhodla chovat několik desítek koček, kterým následně nebyla schopna zajistit potřebné podmínky a svěřila je do péče další osoby do naprosto nevhodných podmínek, čímž došlo k jejich týráním.
15. Orgány ochrany zvířat v dané věci rozhodly na základě odborného vyjádření MěVS ze dne 8. 4. 2021, které je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), a jeho obsah je tudíž závazný pro napadené rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení došlo v souladu s § 149 s. ř. k přezkumu nadřízeným správním orgánem, který veškeré závěry MěVS potvrdil.
16. Ke znaleckému posudku č. 8/2022 ze dne 30. 9. 2022, který vypracovala MVDr. H., žalovaný uvádí, že je pro dané řízení bezpředmětný. Vypracovat jej nechala trestně stíhaná osoba, u které žalobkyně ponechala ve špatných podmínkách své kočky, a posudek nijak nevyvrací závěr MěVS o chovu koček ve špatných podmínkách, pouze polemizuje s některými závěry týkajícími se jejich zdravotního stavu a šíření nemocí mezi nimi.

17. Zjištění MěVS ohledně neregistrovaného útulku, který měla žalobkyně provozovat, nebylo předmětem daného řízení, k jeho projednání je místně příslušný jiný orgán ochrany zvířat.

IV. Posouzení věci soudem

18. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž účastníci řízení souhlasili konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
20. Žaloba není důvodná.
21. Žalobkyně k žalobě připojila znalecký posudek č. 8/2/2022 vypracovaný MVDr. H. pro účely trestního řízení sp. zn. 1 T 40/2022 vedeného s paní N. Posudek je součástí správního spisu, přičemž podle konstantní judikatury platí, že se obsahem správního spisu zpravidla nedokazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobkyně neuvedla, co konkrétně by měl posudek týkající se výkladu nemoci FIP prokázat ve vztahu k jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, tj. že svěřila své kočky do prostředí a péče osoby, jež k tomu nebyla způsobilá. Soudu také není zřejmé, v čem měl správní orgán pochybit, neboť se s předloženým posudkem dostatečně vypořádal a uvedl, z jakého důvodu ho nepovažuje za relevantní (viz str. 12 a 35 napadeného rozhodnutí). To, že se s navrženým důkazem nevypořádal dle subjektivních představ žalobkyně, nemůže způsobit vadu rozhodnutí.
22. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, pročež obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Soud není povinen ani oprávněn za žalobkyni domýšlet argumenty a na základě velmi obecné námitky vyhledávat možné vady napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95). Žalobkyně napadá rozhodnutí, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupku týrání zvířete, přesto některé její námitky směřují k nezákonnosti odchyty a odvozu koček při kontrole dne 10. 2. 2021 či jimi napadá závazné stanovisko v části, v níž nebylo podkladem napadeného rozhodnutí. Tyto námitky směřují mimo rámec nyní napadeného rozhodnutí.
23. Mezi stranami není sporné, že se žalobkyně dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu, tj. že svěřila své kočky do péče osoby, která je chovala v bytě, jenž pro to byl zcela nevhodný. Stejně tak mezi stranami není sporné, že si žalobkyně neověřila, do jakých podmínek budou její kočky umístěny, a to, že věděla, že v bytě se nachází již 9 koček syna paní N.
24. Žalobkyně tyto skutečnosti v žalobě nezpochybňuje, svou argumentací se pouze snaží své jednání bagatelizovat či vysvětlit. Opakovaně jako v řízení před správním orgánem uvádí, že je seniorka, v rozhodné době byla na území ČR pandemická situace, že je možné kočkám na přechodnou dobu omezit jejich chovné podmínky, že ze strany obce či útulků není o kočky postaráno a své jednání i jednání paní N. a jejího syna, pro které byli následně oba pravomocně odsouzeni, omlouvá láskou ke kočkám. Tuto argumentaci musí soud odmítnout z dále uvedených důvodů. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je

navíc zřejmé, že některé žalobkyní namítané okolnosti byly zohledněny správními orgány při ukládání sankce. Byla jí totiž uložena pokuta ve výši 15 000 Kč za přestupek, za který lze podle § 27 odst. 12 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb. uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

25. Žalobkyni shledaly správní orgány vinnou z přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb. Toho se dopustí fyzická osoba *tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře*. Týrání je definováno v § 4 uvedeného zákona, přičemž správní orgány ve svých rozhodnutích odkázaly na definici dle písm. k) a l) tohoto ustanovení. Podle nich se za týrání považuje *vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy* [písm. k)] a *chovat, zejména rozmnožovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení* [písm. l)]. Soud souhlasí se správními orgány, že žalobkyně svým jednáním tyto definice týrání naplnila, a uvedeného přestupku se tak dopustila.
26. Zákon nebrání tomu, aby chovatel své zvíře či zvířata dočasně svěřil jiné osobě, například z důvodu rekonstrukce (jako v případě žalobkyně), není však možné přistoupit na žalobkyninu verzi, že by tím byla zbavena odpovědnosti, kterou jí zákon, coby chovateli zvířat, ukládá. Tato okolnost se může projevit ve formě zavinění, kterou se pachatel přestupku dopustí. To správní orgány správně zhodnotily a žalobkyni shledaly vinnou z uvedeného přestupku ve formě nedbalosti (§ 15 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).
27. Stejně tak nemůže být okolností vylučující protiprávnost žalobkynina jednání to, že sama ze své vůle masově odchytává toulavé kočky, kterým městská část nebo obecní policie dle jejího přesvědčení nepomáhají. Je zřejmé, že žalobkyně je natolik motivována snahou postarat se o opuštěné kočky, že přehlíží jejich vlastní přirozenost a to, že (toulavé) kočky jsou samotářskými lovci, kteří se pohybují nezávisle na ostatních. Fakt, že takové kočky nechala umístit do nového, pro ně neznámého prostředí, kde se na prostoru 70 m² nacházely společně čtyři desítky koček, nutně vedl k jejich frustraci, stresu, psychické a fyzické nepohody a tím zhoršení jejich imunity a odolnosti vůči infekcím. Správní soudy již přitom v minulosti dovodily, že chování zvířat na malé ploše naplňuje znaky týrání (srov. rozsudky Krajského soudu v Ostravě z 23. 4. 2015, čj. 22 A 69/2013-30, a Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice z 11. 7. 2017, čj. 52 A 122/2016-48).
28. Žalobkyně namítala, že kočky byly chovány v bytě paní N. krátkou dobu v době kovidové pandemie. Tyto okolnosti by teoreticky mohly mít vliv na závažnost žalobkynina jednání, nicméně ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že nečiní jednání žalobkyně zcela neškodným. Z fotografické dokumentace, vyjádření veterinárních lékařů, lékařských záznamů i ze závazných stanovisek vyplývá, že žalobkyniny kočky byly ve velmi špatném zdravotním stavu a trpěly infekčními nemocemi. Kočky, které byly nemocné, nebyly oddělené od ostatních koček, tyto přijímaly potravu a vodu ze společných zdrojů; v bytě byl nedostatečný počet kočičích toalet, které byly přeplněné výkaly. Obojí vede k rozvoji plísňových, parazitických, bakteriálních a virových nemocí. V tomto stavu pak kočky přebývaly minimálně několik dní. Pro nyní projednávanou věc a pro skutek, který je žalobkyni kladen za vinu, je irelevantní, jakou nemocí ta či ona kočka trpěla, zda na ni zemřela atp. Žalobkyni není přímo kladeno za vinu, že její kočky trpěly nemocemi, nýbrž to, že dopustila, aby byly chovány v malém prostoru bez možnosti přirozeného chování a úniku, v němž nebyly oddělené nemocné kočky, čímž umožnila šíření chorob mezi nimi. I pokud by soud přijal žalobkyninu argumentaci, že šlo o opatření přechodné do skončení

rekonstrukce jejích chatek, je zjevné, že její kočky byly chovány v naprosto nevhodném prostředí, které je vystavovalo stresu a riziku nákazy. Skutková podstata přestupku je bez pochyby naplněna. Žalobkyně soudu nepředložila žádnou argumentaci či důkazy, které by výše uvedené závěry MěVS a správních orgánů zpochybnily.

29. Soud uzavírá, že se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a žalovaný odvolací námitky žalobkyně dostatečně vypořádal. Soud se také ztotožňuje s názorem žalovaného, že bude nanejvýš vhodné, aby žalobkyně důkladně zvážila množství jí chovaných koček a pokud už se rozhodne v jejich chovu pokračovat, je nezbytné chovat je v počtu přiměřeném daným podmínkám i jejím možnostem.
30. Soud pro úplnost dodává, že řízení před správním soudem je ovládáno kasačním principem a není pokračováním správního řízení. Soud nemůže správní rozhodnutí změnit ani správní řízení zastavit. O tomto eventuálním návrhu žalobkyně proto samostatně nerozhodoval, neboť jde nad rámec výrokových možností správního soudu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu